

MIKSI "NORMAALIKAUTEEN" PALAUTUMINEN ON MAHDOTONTA AMERIKASSA

OKAINEN aikaansa seuraava työläinen näkee päivän selvään tänä päivänä, että n.k. "normaalikauteen" palaaminen Amerikassa on jo mahdottomuus. Se on mahdottomuus sittenkin vaikka kapitalistit itsekkin sinne todella pyrkisivät, niinkuin heidän taholtaan vakuutetaan tehtävän. Ei voida palata enään sellaiseen aikaan Amerikassa, että täällä oleville palkkatyöläisille riittäisi työtä ja sen kautta elämän mahdollisuuksia, ellei kapitalismia poisteta teollisuussien kontrollista.

Aikaansa seuraavat työläiset käsittävät, että työttömyyteen on syynä liikatuotanto ja että tämä liikatuotanto jatkuvasti lisääntyy siksi, että riistojärjestelmän pyrkimyksenä on yhä tehokkaampi riistomenetelmien kehittäminen. Kapitalistit pyrkivät tuotantoa harjoittamaan yhä vähemmänällä työvoimalla ja yhä pienemmillä kustannuksilla. He alentavat työläisten palkat niin alas kuin suinkin voivat, he pitentävät työläisten työpäivät niin pitkäksi kuin suinkin on mahdollista j.n.e. Tästä luonnollisesti on seurauksena että yhä vähemmän tarvitaan työläisiä teollisuuksissa, josta taas vuorostaan seuraa, että yhä suurilukuisemmaksi kasvaa se joukko mikä ei kykene tuotteita ostamaan koska heillä ei ole minkäänlaisia ansiomahdollisuuksia. Tämä on ristiriita kapitalistisessa tuotantjärjestelmässä jota ei kyetä ratkaisemaan. Se on ristiriita mikä estää "normaalikauden" palautumasta, vaikka siitä kuinka huudettaisiin, ja vaikka sinne kuinka pyrittäisiinkin päästä. Tämä väite kai voidaan parhaiten todistaa joittenkin kapitalististen liikkeiden omilla numeroilla.

Numerot jotka puhuvat itse puolestaan, minkälaiset mahdollisuudet Amerikan työläisillä on normaaliolojen palautumisesta, niin kauvan kuin kapitalistit ovat tuotannon kontrollissa.

V. 1920 Ford Motor Komppanian palveluksessa oli 60,000 työläistä ja tuotettiin siellä silloin keskimäärin 4000 automobiilia päivässä.

V. 1921 samalla komppanialla on ainoastaan 45,000 työläistä ja tuotetaan siellä 4500 automobiilia päivässä. Näin siis tämän komppanian tuotanto on lisääntynyt 12½% samalla aikaa kuin 15,000 työläistä on tullut tuotannosta pois heitetyksi.

V. 1920 Overland komppanialla oli 14,000 työläistä, jotka tuottivat keskimäärin 500 automobiilia päivässä.

V. 1921 samalla komppanialla on työssä ainoastaan 7000 työläistä ja ne tuottavat 550 automobiilia päivässä.

Siis puolet tämän komppanian työläisistä on joutunut työttömäin armeijaan, vaikka tuotanto on lisääntynyt kymmenellä prosentilla.

V. 1920 työskenteli Akronin kumitehtaissa 95,000 työläistä, jotka tuottivat 100,000 auton pyöränkumia päivässä.

V. 1921 työskentelee samoissa tehtaissa ainoastaan 35,000 työläistä ja he tuottavat 80,000 pyörän kumia päivässä.

Näistäkin tehtaista siis 50,000 työläistä on joutunut työttömäin armeijaan, samalla kuin tuotanto ei suurestikaan ole pienentynyt.

Samanlaisia numeroita voitaisiin julaita melkein kaikista muistakin tämän maan teollisuuksista. Kaikissa niissä tehoisampi tuotantotekniikka, jatkuvasti käytännöllisemmiksi tulevat koneet ja äärimäiseen huippuunsa kehittynyt riistosysteemi, tekevät mahdolliseksi kapitalisteille vähentää työläisten lukumäärää, joten siis aina suuremmat ja suuremmat joukot joutuvat työttömiksi.

Näillä täten tuotannon palveluksesta pois joutuneilla sadoilla tuhansilla työläisillä ei ole koskaan toivoa päästä sinne takaisin, sillä heitä ei enään tarvita. Tuotetaan voidaan nyt enemmän kuin vuosi taikka pari takaperin ilman, että tarvittaisiin työläisiä niin paljon kuin silloin. Toiselta puolen taas tuotannon laajentamiselle ei ole kovinkaan suuria mahdollisuuksia Amerikan kapitalisteilla. Ei ainakaan niin kauvan kuin amerikalaisen rahan arvo on korkeammalla kuin muiden maiden rahan

arvo, sillä se aiheuttaa sen että amerikalaiset tuotteet ulkomaisten markkinoilla ovat paljon kalliimpia, ja niin ollen niitä ei voida myydä.

Työläisten valmistautuminen tuotantolaitosten valtaamiseksi ei ole ennen aikaisinta "touhuilua."

Kun I. W. W:läiset selostavat näitä asioita luokkatiedottomille työläisille, kun he kehoittavat työläisiä järjestymään ja valmistautumaan tuotantolaitosten anastamiseen sekä niiden käyttämiseen, niin suuret työläisjoukot, jotka vielä ovat kaikenkarvaisten kapitalistien kätyrien narrattavissa, eivät lainaa paljoa huomiota tälaisille kehoituksille. He ajattelevat sen olevan turhanaikaista haaveilua, kuvittelua, utopiaa y.m.s. Kuitenkin nyt edellä osotetut tosiasiat näyttävät selvään, että mitään selaista ei se ole, vaan että se on kylmää todellisuutta, jolle työläisten täytyy vielä lainata huomiota ja toimia näitten neuvojen mukaisesti ennemmin tai myöhemmin jos he aikovat elää, tai ollenkaan olla olemassa.

Edellä on todistettu: että amerikalaisen palkkatyöläisten on turha odottaa n.k. normaalikauden palaamista. Miljoonien työttömäin työläisten on turha odottaa työhön pääsyä, koska teollisuuksissa ei tarvita enään niin suurta työläisten lukumäärää kuin ennen. Amerikan palkkatyöläisten on turha toivoa enää että heillä olisi

joskus tilaisuus vaatia "kunnollinen palkka kunnollisesta työstä," sillä työvoiman kysyntä ei voi tulla enään niin suureksi tässä maassa kapitalistisen järjestelmän aikana, ettei olisi aina suuri kilpailu työhön pyrkijäin kesken. Näin ollen mikä siis on työläisten kohtalo? Mikä on heidän ainoa pelastuksensa? Miljoonat ovat työttöminä. Satojen tuhansien ihmisten ilmoitetaan jo tässä maassa sairastavan nälästä johtunutta kulkutautia ja tuhansia on jo kuollutkin siihen. Tilanne tulee jatkuvasti pahemmaksi. Kapitalistit eivät anna työtä, eikä ruokaa. Muihin maihin siirtyminen ei ole mahdollista, sillä tilanne siellä on yhtä huono kuin täälläkin.

Tämä kaikki osottaa, että ei ole mitään muuta mahdollisuutta työläisillä olemassa kuin järjestyä yhteen ja anastaa tuotantolaitokset pois kapitalistien käsistä, sekä ryhtyä käyttämään niitä omaksi hyväkseen.

Tämä ei ole haaveilua, utopiaa, taikka jossain kaukaisessa tulevaisuudessa toteutuvaa ihannetta, vaan se on päivän polttavin kysymys juuri tällä hetkellä. Nyt juuri täytyy ryhtyä tätä suunnitelmaa toteuttamaan, sillä muuten emme voi elää kovin kauan. Nyt täytyy työläisten järjestyä ja ryhtyä taisteluun olemassaolonsa puolesta, sillä me näemme selvästi, että mitenkään muuten emme voi pelastua nälkäkuolemasta.

MAANVILJELIJÄN ASEMA

Maanviljelijä on uhkapeluri. Hän kyntää ja kylvää, mutta on tietämätön minkälaisen korvauksen tulee siitä saamaan. Kun hän korjaa sadon kysyy hän viljakeinottelijalta, että "mitä hänelle maksetaan?" Keinottelija voi tarjota viljasta niin alhaisen hinnan että maanviljelijälle ei jää minkäänlaista palkkiota työstään. Hän rupeaa silloin syyt-

tämään työläisiä, että "te olette olleet laiskureita, olette vaatineet liian suurta palkkaa" j.n.e. A. W. I. U. (maanviljelystyöläisten teollisuusunion) jäsenet eivät elä samaan tapaan. He tietävät mitä he tahtovat ja mitä he saavat. He tietävät mikä on heidän työnsä arvo. He työskentelevät parhaillaan pelastaakseen 50,000,000 amerikalaista kuolemasta nälkään. He tietävät, että miehen, joka pelastaa amerikalaiset nälkään kuolemasta, elämä on enemmän kuin \$4 arvoinen päivässä.

